

(Dünya'daki tüm insanlar öldükten ve uygarlık yok olduktan yıllar sonra, Güneş Sistemi'nin en uç noktasındaki bir asteroidte her nasılsa hayatta kalmış bir mühendis, bir taraftan oradaki küçük koloniyeye yardım etmeye çalışırken, bir taraftan da bir türlü cevaplayamadığı sorularla boğuşmaktadır.)

Benim güzel gezegenim yerinde duruyor. Ama dev bir doğa parkına dönüşmüş durumda, hayvanlarla bitkiler çıkarıyor tadını. Enerjisini Güneş'ten alan bazı meteoroloji uyduları hâlâ çalışıyor, bazen zor da olsa gönderdikleri sinyalleri algılayıp fotoğrafları çözebiliyoruz. Medeniyet bir kaç bin yıllık bir deneymiş, bitmiş ve Dünya aynen bizden önceki haline dönmüş. Bıraktığımız mirasın bu kadar zayıf, bu kadar geçici, bu kadar sönük olacağı hiç aklıma gelmezdi. Yağmur ile Ağaç, Pas ile Küf, Bakteri ile Mantar el ele verip Çeliği, Beton, Titanyumu ve Plastiği yenmişler çoktan. Doğal düzeni bozduk, mahvettik diye hayıflandığım günlere gülsen mi ağlasam mı?

***

Evet ben şanslıydım, pandemiden canımı kurtardım, ama benim payıma da burada oturup ne olup bittiğini anlamaya çalışmak düştü. Bir de (sahip olmadığım) bilgi ve kültür birikimini (onu istemeyen) yeni kuşaklara aktarma görevi...

Burası sonuçta bir madenci kasabası olarak kuruldu, ilk sakinlerinin çoğu robottu. Onlar da tarih, sanat ve edebiyata pek meraklı değildi, o yüzden buradaki bilgisayarların hafızasında pek dışı dokunur bir şey yoktu o zamanlar.

Zaten devriye değişiminde bile en fazla 8-9 insan oluyorduk burada. Yerel kütüphane kurmak anlamsızdı. Bir bilgi gerektiğinde Dünya'dan istiyorduk. Mesajın gidip gelmesi 1-2 gün sürüyordu ışık hızıyla (yörüngemiz eliptik olduğu için Dünya'dan bazen 12 bazen 18 ışık saati uzaktaydık). Böylece en son çıkan eğlencelik filmlere, oyunlara ve simüle evrenlere ulaşabiliyorduk. İnanın bu asteroid başka türlü çekilmezdi.

Başıma (Dünya'nın başına) geleceklere bilsem kargo ücretini cebimden öder, o dolu gidip boş gelen devasa kargo gemilerinden biriyle, her atomu bir bit depolayabilen, yüksek ve düşük sıcaklıklarda kararlı elmas-kristal hafıza küplerinden getirtirdim. Kaç ton olursa olsun. Bütün insanlık tarihinin arşivi için değerdi. Buradakiler de anlamazsa anlamasın. Belki başka bir uygarlık bir gün gelir bizi keşfederdi...

***

Tarih boyunca değerli görülen elmasın, hafıza küpleri için de vazgeçilmez olması bir tesadüf müydü acaba? Aynı yeni minyatür devrelerde kullanılan altın için de geçerli. İnsanlık çağlar boyunca altından yapılan nesnelere büyük bir titizlikle sakladı, eritti, tekrar kullandı. Hiç bir zaman diğer metallere yaptığı gibi toprağa dağılıp gitmesine izin vermedi.

Bunun faydasını 22. yüzyıldan itibaren görmeye başladık. Dünya'daki altın stoğu sınırlıydı ve onun yerini tutabilecek başka kimyasal madde yoktu.

Merak ediyorum, acaba bu da büyük planın bir parçası mı? Bizi buraya gönderen güç bu malzemeleri ilerideki projelerimiz (yani onun projeleri) için gerekli olacağı düşüncesiyle mi bize değerli gösterdi?

***

Sonunda hurdaya çıkma vakti çoktan gelmiş tıbbi cihazımız Tılsım'ı kullanarak yaptığım analizler bitti, harekete geçtim. Rubisya'nın beyin haritasını çıkarmıştım. Nereye nasıl dokunursam ne tepki vereceğini artık biliyordum. Lumin'in Rubisya'nın beyninde uyardığı bölgeler ile diğer bölgeler arasındaki elektriksel direnci azaltarak beyin kendi kendisini uyarmasını sağladım. Böylece daha az Lumin'le idare edebilecek hatta belki bir gün tümüyle bırakabilecekti. Sonuçta beynin kendi ürettiği kimyasal maddelere benzer bir maddeydi Lumin. Bu yönde denemelere başladık ve beklediğimizden de olumlu sonuçlar aldık. Ama aksilikler peşimizi bırakmıyordu.

En kritik seansın ortasında elektrikler kesildi. Rubisya'nın beyni o sırada kararlı olmayan bir durumdaydı, anında krize girdi. Uzunca bir süre onu eski haline getirmeye uğraştım.

Daha önce hiç elektrik kesilmemişti ama her tarafı dökülen bu asteroitte hiçbir şeye şaşırılmak lazım. Eski, kullanılmayan bataryalardan kendi sistemimi kurup tedaviye devam ettim.

***

Sonra, Rubisya ortadan kayboldu. Seanslara gelmemeye başladı. Merak edip onu aramaya çıktığımda, gençlerin çokça takıldığı bir yerde (tek yerde?) masanın üstüne çıkmış, kızıl saçlarını savurarak dans ederken buldum. Pek depresyonda gibi görünmüyordu doğrusu! Onu seyredenlerin gözlerinde ise buralarda hiç görmediğim bir duyguya rastladım: Kıskançlık!

- Büyük-efendi, yardımlarınız için minnettarım, ama artık tedaviye ihtiyacım kalmadı. Ne kadar zor durumda olduğumu fark eden Otorite, Lumin tahsisatımı artırdı.

***

Otorite niye böyle aptalca bir işe kalkıştı hiçbir fikrim yok. Bunun yol açacağı kaosu tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu minik kolonimizi (çünkü zaten o kurmuştu). Burada eşitlik her şeyin temeli, her işin başıydı. Lumin stoklarının ne kadar az kaldığı düşünülürse, Rubisya'ya diğerlerinden fazla kaynak ayırmak toplumsal açıdan bir saatli bombaydı.

Tahmin ettiğim gibi de oldu. İnsanlar ilk defa bir amaç için birleşti ve Otorite'den topluca, bireysel olmayan bir talepte bulundular (benim için de çok nostaljik oldu bu sahneyi görmek). Normalde hiçbir konuda burnundan kıl aldırmayan Otorite ilk defa geri adım atmak zorunda kaldı. Kötü bir örnekti, ama bu onun sorunuydu.

***

Tedaviye geri döndük ama Tılsım kendine bile yakışmayacak şekilde garip davranmaya, benim verdiğim komutların tersini uygulamaya başladı. Yine başa döndü her şey. Rubisya'nın sabrını zorlamaya başlamıştı bu tedavi. Zaten çocuk gibi hepsi, çok sabırsızlar.

Biraz kurcalayınca, bir başkasının benim kodlarımı değiştirip Tılsım'ı yeniden programladığını fark ettim. Hem de rastgele sonuçlar değil, benim amaçladıklarımın tam tersini üretecek şekilde.

O zaman karşımdaki düşmanın şanssızlıklar ve aksilikler olmadığını anladım.

Bu ücra köyde, Tılsım'ın ne yaptığını anlayabilecek ve müdahale edebilecek çok fazla rakibim yoktu zaten.

Tedaviyi durdurmamı isteyen, Otorite'nin ta kendisiydi. Ama bunu bana açıkça söylemek yerine böyle dolambaçlı yollara başvurmuştu.

Onu eskiden beri hiç sevmemişim zaten ve bu konuda hislerimiz karşılıklı, biliyorum, ama bu minikleri sever, onların rahatını ve huzurunu düşünürdü genelde. Niye böyle yaptığına anlam veremiyorum.

- Devam Edecek -

